

РЕШЕНИЕ

№ 7159

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11179** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Република Т., чрез адвокат К. А.- САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, офис 1, против постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ от 21.10.2024 г., издаден от И. Г., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в Т., по заявление за виза от 13.09.2024 г. с № 24006787.

В жалбата са релевирани доводи, че с издаденият индивидуален административен акт са нарушени правата на оспорващия по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи в частта и за защита на семейството, както и с практиката на съда по Европейският съюз и по-конкретно Решение на Съда на Европейският съюз от 31.01.2006 г. по дело С-503/03 на СЕС.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован по реда на чл. 138, ал. 2 от АПК, не се явява, не се представлява.

Ответникът – И. Г., Първи секретар завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Т., редовно призован не се явява, не изпраща представител. От името на същия чрез юрк. А. е постъпила писмена защита, с която се иска съдът да отхвърли жалбата. Твърди се, че няма несъразмерно засягане на права и интереси и несъответствие с целта на закона. Счита, че има фактически и правни основания за взетото решение, макар и в кратка форма. Позовава се на чл. 21 от Визовия кодекс -

„При разглеждане на заявлението за издаване на виза се проверява дали лицето отговаря на условията в чл. 5, параграф 1 букви а) в) г) и д) от Кодекса на шенгенските граници”, т.е. дали кандидатът е лице, за което има подаден сигнал в ШИС с цел отказ за влизане. По-специално се преценява дали заявителя за виза представлява риск за миграция или за сигурността за държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Според ответника, Европейският съд за правата на човека (ЕСПЧ) е възприел през годините като общо правило възможността на държавите членки сами да определят условията за влизане, пребиваване, и експулсиране на лицата, които не са техни граждани, получаването на виза не е субективно право на чуждите граждани, а само една правна възможност. Те трябва да докажат по несъмнен начин, че отговарят на условията предвидени в императивните норми на закона за да получат разрешение за пребиваване на територията на Република България.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че с подадено заявление № TUN24000486 от 13.09.2024 г., М. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Република Т., с адресна регистрация в [населено място], общ. О., [улица], е кандидатствал за издаването на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“.

Видно от представения препис-извлечение от акт за сключен граждански брак № 24/26.10.2023 г. /л.19/, жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка- Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] на 11.10.2023 г.

Във връзка с подаденото от жалбоподателя Заявление е извършена проверка по чл. 15, ал. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. На 27.09.2024 г. Мл.експерт В. Я. и мл. ПИ П. К.- в група Миграция при ОДМВР- В., са извършили проверка на адрес в [населено място], общ. О., [улица]. Адреса е собственост на Х. Н. с ЕГН [ЕГН]- майка на съпругата на жалбоподателя Н. П.. В проведенния разговор с Н., същата е потвърдила за сключения брак на дъщеря ѝ с М. Х. от Т. и е споделила, че след като приключи договора за работа в Германия на дъщеря ѝ Н. П., ще се прибере и със съпруга ѝ ще живеят заедно на посочения адрес.

От извършената на 30.09.2024 г. проверка в програмата „NSIS“, се установява, че за жалбоподателят М. Х., гражданин на Т., [дата на раждане], е издадена забрана за влизане на територията на България (освен в случаите, когато лицето представи документи, даващи основание за преминаване на територията на Ш. пространство), с идентификатор – IT FOPQ50EJDFSTK 0000 01 /л. 71/. Забраната е издадена от Италия на 17.03.2018 г., актуализирана на 18.01.2024 г., с дата на валидност до 18.01.2029 г.

С писмо рег. № 369р-18669/03.10.2024 г., директора на ОДМВР- В. е възразил издаването на дългосрочна виза тип „Д“ по Заявление № TUN24000486 от 13.09.2024 г. на М. Х..

От представеното в хода на съдебното производство писмо с рег. № М-648 от 10.01.2025г. на зам.председател на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) /л.64/ се установява, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от ТП „Национална сигурност“- [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова

информационна система за издаване на исканата от жалбоподателя виза „Д“, тъй като за оспорващия има подаден сигнал в Ш. информационна система от Република Италия.

С Отказ за влизане в Република България, издаден от И. Г., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в Т., упълномощен със Заповед № 8/11.04.2024 г. Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че по отношение на чужденеца са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, а именно, че за него е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане. Отказът е връчен лично срещу подпис на оспорващия на 21.10.2024 г.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно нормата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган е представена Заповед № 8/11.04.2024 г., с която на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР и във вр. със Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Министър на външните работи на Република България за изменение на Заповед № 95-00254/03.10.2011 г., е упълномощено лицето И. С. Г., ЗКС, като консулско длъжностно лице, да съставя, подписва и връчва/съобщава/ на заинтересованите лице формулярите за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условия и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и формулярите за отказ съгласно Приложение № 7 към чл. 32 от Регламент ЕИ № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на общността.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Отказът отговаря на изискванията за форма, като формулярът се издава по образец и

съгласно чл. 14, § 1 - 3 от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) на гражданин на трета страна, който не отговаря на условията за влизане, установени в чл. 6, § 1, и не спада към категориите лица, посочени в чл. 6, § 5, се отказва влизане на териториите на държавите членки, като отказът се предоставя чрез стандартен формуляр, съдържащ се в приложение V, част Б, попълнен от органа, упълномощен от националното законодателство да налага отказ за влизане, и лицата, на които е издаден отказ, могат да го обжалват, като обжалването се извършва в съответствие с националното право.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл. 59, т. 4 от АПК. Съгласно тази разпоредба, когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа фактически и правни основания за издаването, т. е. същият трябва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки писмен административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е посочил чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, съгласно която отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. С оглед на това се приема, че актът е издаден в изискуемата се писмена форма и е валиден като обективиращ данни, посочени в стандартния формуляр. В чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната.

Наличието на забрана за влизане в Ш. пространство от страна на Република Италия, която забрана надлежно е вписана в Ш. информационна система, безспорно представлява основание за отказ за издаване на виза в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ. Съгласно чл. 24, § 1 от Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система от второ поколение (ШИС II) данните за граждани на трети страни, по отношение на които е бил издаден сигнал с цел отказ за влизане или пребиваване, се въвеждат на основата на национален сигнал след решение, взето от компетентните административни органи или съдилища, в съответствие с правилата на процедурата, предвидена в националното законодателство и което е взето въз основа на индивидуална оценка. Обжалванията на такива решения се извършват в съответствие с националното законодателство. В случая, на основание чл. 24, § 1 от Регламент (ЕО) № 1987/2006, в ШИС е въведен сигнал, подаден от Италия, за отказ за влизане. По делото не се твърди и не са

представени доказателства за обжалване, съответно за отмяна на решението на компетентните органи в Италия за въвеждане на сигнала, поради което следва да се приеме за безспорно доказано наличието на визираното основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Една от характерните прояви на държавния суверенитет е правото на държавите да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани, признатото в редица актове на международното право и от ЕСПЧ, в това число по делба по чл.8 от Европейската конвенция за защитна на правата на човека и основните свободи. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение на правото на семеен живот на М. Х. Х.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът на ЕС признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Изключението от разглежданото право е допустимо единствено когато се установи, че е „необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и

социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава. Правото по посочената разпоредба не е абсолютно и не изключва зачитането на обществения интерес.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с Н. И. П., българска гражданка, за която по делото е установено, че живее и работи в Германия, а на посочения от нея адрес, е открита майка й – г-жа Н., и за която освен това е установено, че е собственик на жилището, посочено в декларацията на Н. И. П.. Съпругата на оспорващия не е представила доказателства за собственост на имота по декларацията, като следва да се приеме установеното при проверката – имотът е собственост на майката Н..

Съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, ДАНС, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. В чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС е определено, че ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателствата, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основаните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

Съгласно § 1, т. 5 от ЗЧРБ, службите за административен контрол на чужденците са Дирекция „Миграция“, отдели/сектори/групи „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи или областните дирекции на МВР. В тази връзка, настоящият съдебен състав счита с оглед на представените документи, че ДАНС и Дирекция „Миграция“ при извършване на съгласувателната процедура са действали в рамките на своите правомощия. Следователно консулското длъжностно лице не разполага с възможността да не се съобрази с изразеното отрицателно становище, предвид императивния характер на нормата в ЗЧРБ. Становището на ДАНС е задължително за административният орган, който не може да го анализира, респективно да го оборва. Същият следва да го зачете и да постанови отказ при условията на обвързана компетентност /в този смисъл Решение № 6700/25.11.2020 г. постановено по адм. дело № 12776/2019 г., влязло в законна сила/. По своята същност становището на ДАНС има характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и същото се ползва с материална доказателствена сила не само по отношение на административния орган, но и по отношение на съда.

В хода на съдебното производство се приобщиха доказателства в тази насока, представени от Дирекция „Миграция“ при МВР и Държавна дирекция „Национална сигурност“ /ДАНС/. Видно от които, същите са възразили издаването на дългосрочна виза за пребиваване по подаденото от жалбоподателят Заявление.

Съдът следва да отбележи, че съгласно нормативната уредба сключването на граждански брак с български гражданин не води автоматично до издаване на разрешение на продължително пребиваване на чужденец, а това е правна възможност. Предвид липсата на каквито и да е данни, че бракът между М. Х. Х. и Н. И. П., почива на действителни взаимоотношения. По делото е представена единствено Декларация /л.23 гръб/, в която Н. П. е декларирала, че бракът ѝ с жалбоподателят не е фиктивен и същата се задължава да поеме изцяло издръжката му, като няма да се наложи прибегване до българската система за социално осигуряване. В тежест на жалбоподателя е да докаже фактите, на които основава искането си да получи разрешението за продължително пребиваване на основание чл. 170, ал. 2 от АПК. В настоящия случай това не е сторено, като дори формално не е изпълнено задължението на условията по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ.

С постановения отказ за получаване на виза тип Д не се нарушава правото на оспорващия да живее със съпругата си, доколкото нито от разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ, която регламентира правото на зачитане на неговия семеен живот, нито от друга разпоредба на международното право или правото на ЕС, следва безусловно задължение за българската държава да зачете избора на съпрузите къде да живеят. Посоченото право на семеен живот не е абсолютно, според § 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. За всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, § 2 ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество.

Жалбоподателят е подал заявление за виза „Д“ на основание сключен граждански брак с българска гражданка, но както се посочи по-горе, това

обстоятелство не му гарантира правото на определен вид разрешение за пребиваване, тъй като правото на семеен живот не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Отказът за издаване на виза не е непропорционален и не засяга права повече от необходимото, тъй като е издаден в съответствие с приложимите национални и европейски правни норми и в интерес на сигурността в Ш. пространство. Без съмнение, съобразяването с наложената забрана за влизане от друга държава членка, касае обществения ред и сигурност в рамките на ЕС. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 8121з-465 за организацията и функционирането на Националната Ш. информационна система на Република България предвижда, че в НШИС се обработват сигнали за граждани на трети страни, за които има издаден отказ за влизане съгласно чл. 44в от Закона за чужденците в Република България (чл. 24 от Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система от второ поколение (ШИС II)). Едно от условията за влизане на граждани на трети на територията на държавите членки съгласно чл. 6, § 1, буква г) от Кодекса на шенгенските граници е да не са регистрирани в ШИС като лица, за които има сигнал за отказ за влизане. По смисъла на чл. 2, т. 7 от Кодекса на шенгенските граници "лица, за които има сигнал за отказ за влизане" означава всеки гражданин на трета страна, който е регистриран в Ш. информационна система в съответствие със и за целите, установени в членове 24 и 26 от Регламент (ЕС) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета.

Не може да се кредитира и твърдението, че съпрузите ще живеят заедно в жилище, собственост на майката на Н. П. на адрес: [населено място], общ. О., [улица]. Изявлението от майката Н., дадено при посещението на органите от група Миграция при ОДМВР- В. и обективизирано в Докладна записка № 369-18428/30.09.2024 г., че нейната дъщеря все още живее в Германия и „след като приключи договора ѝ за работа след няколко месеца, ще се прибере в България и ще живеят заедно“, като неподкрепено с никакви други данни/доказателства по делото.

Що се касае до защитените права по Конвенцията, Съдът по правата на човека във връзка с чл.2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" -

така по делото *S. v. L.*, пар 99, както и *S. v. UK*, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживееене в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. Международният пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира в членове 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на безусловно право на влизане или пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В позитивното национално право също няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за влизане и пребиваване на територията на страната за срока по процесното заявление –14 дни. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се издаде виза с оспорения по делото акт.

На следващо място, във връзка с предвиденото в член 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот, Европейският съд по правата на човека приема по приложението на чл.8 от Конвенцията, че:

1.Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот(Решение от 28 ноември 1996 г., по дело *A. срещу H.*, § 71.).

2.ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (ЕСПЧ, Решение по дело *Gul* срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г., § 38; Решение по дело *A. с/у H.*, посочено по-горе,§ 67 и Решение по дело *V. срещу A.* от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика).

3. Според ЕСПЧ приетото от дадена държава решение в областта на имиграционната политика е в състояние да засегне правото на зачитане на семейния живот (ЕСПЧ, Решение по дело В. срещу Швейцария от 2 август 2001 г. (§ 39 и цитираната съдебна практика), както и решение по дело В. срещу А., посочено по-горе, § 78 и цитираната съдебна практика).

4. ЕСПЧ изисква решението да е прието в съответствие с определените в член 8, параграф 2 от Конвенцията изисквания, като в рамките на анализа във всеки конкретен случай проверява дали в действителност това решение е „в съответствие със закона“, преследва законна цел, като например опазването на обществения ред, дали е „необходимо в едно демократично общество“ и дали издържа проверката за пропорционалност. Решаващо за преценката е дали във всеки отделен случай се постига справедлив баланс между общия интерес и интересите на засегнатите от решението лица. За тази преценка проверява редица фактори, свързани с индивидуалното и семейното положение на всяко от засегнатите лица.

В казуса по делото не се установяват данни, относими към обстоятелствата, които съдебната практика на ЕСПЧ взема предвид при решение, което може да засегне правото на събиране на семейството на територията на страната, доколкото намерение за събиране на територията именно на Република България, не се доказва по делото.

По изложените по-горе съображения, Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенция за присъждане на разноски от ответника и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, такива не му се дължат и Съдът не следва да се произнася.

Предвид изложеното, жалбата е неоснователна и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Република Т., чрез адв. К. А.- САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, офис 1, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „Д“ от 21.10.2024 г., издаден от И. Г., Първи секретар, завеждащ консулска служба при Посолството на Република

България в Т., по заявление за виза от 13.09.2024 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: